

LA DOLOR PRECORDIAL

pel Dr GIBERT-QUERALIÓ

Entre les molèsties que indubtablement, estimat lector, hauran sollicitat la teva atenció, que sempre t'apareixen d'aspecte esgarriador i que et fan compadir el que les sofreix, car sols t'han ensenyat a considerar-les sota un vel de gravetat, hi ha la dolor a nivell de la regió cardíaca.

En tornar-me a posar avui en contacte amb tu, lector, intentarem, com ja hem fet altres vegades, deixar, com correntment es diu, les coses al seu just lloc, i pel colloqui que amb tu tindrem, veuràs com sense esforç anem delimitant i diferenciant les dolors que no tenen cap importància, de les que, malgrat moltes vegades ésser menys molestes, tenen una significació de malignitat temible, i que és necessari que aprenguis a valorar perquè quan vulguis sollicitar l'ajut competent no et trobis que ja hagis fet tard.

El tema del qual avui et parlo té tanta importància — i tu ràpidament te'n donaràs compte — que m'obligarà a ésser més extens que les altres vegades, i per això et demano que tinguis la paciència d'esperar que en altres articles completi el que vull dir-te.

Es un fet que prou bé coneixes, el que malgrat tenir un cor que treballa continuament i del qual tu no t'has preocupat gairebé mai, va fent la feina que li ha estat traçada sense protestar de la teva indiferència envers ell, sempre, és clar, que estigui en condicions de desenvolupar-la, i també sempre que tu no t'entestis a que faci més del que pot o no li pertorbi la seva marxa, volent-te sortir de tot el que altera l'equilibri del teu organisme.

Aquest cor funciona segons un ritme regulat per centres nerviosos que posseeix, i que malgrat un cert automatisme depenen d'altres centres localitzats en la massa encefàlica. Aquesta connexió determina el que trastorns extracardiàcs i que es generen en altres regions de l'organisme, i que fenòmens de la nostra esfera intel·lectual i emotiva puguin influir en la marxa del nostre cor i, consegüentment, manifestar-se per molèsties cardíques, malgrat la indemnitat d'aquesta viscera.

Comprendràs bé, però, que per posar de manifest la seva protesta per la pertorbació que sense tenir-hi res a veure ha de sofrir, necessita uns camins, uns mitjans de comunicació que permetin trametre la seva protesta al centre director, és a dir, a la nostra esfera intel·lectual. Aquestes comunicacions hi són, però d'una manera tan especial, que per elles soles no es bastarien per a res. L'estructura és d'una faïso tal que si no hi hagués quelcom més, prou bé trametriem elles l'estímul, però el centre no s'assabentaria de res i si per circumstàncies especials percebés quelcom no podria localitzar-ho. No seria capaç de dir si la protesta ve del cap o dels peus.

Lector amic, tu que ja has tingut ocasió de donar-te compte de la complexitat quasi apocalíptica del nostre organisme, convindrà amb mi que no seria comprensible que la sàvia Intel·ligència que dirigeix la nostra estructuració deixés les coses amb aquesta imperfecció; i si malgrat tot algunes vegades donem una explicació excessivament simplista i incompleta de les coses, no és que siguin tal com diem, sinó que no fem més que dissimular la parcialitat dels nostres coneixements.

En efecte: no és per a tu cap novetat el que et digui que percebem per la pell una trida sensitiva: tàctil, tèrmica i dolorosa, i t'ho exposo agrupat car l'accio mancomunada de les tres sensacions és el que ens permet localitzar-les. Ens toca la pell una cosa i podem dir si és a nivell del pit, cara, cama, etc. Sentim una dolor i també podem precisar on ens punxen, cremen, per exemple. Però aquesta qualitat no la tenen les visceres; la seva manca de sensibilitat pròpia és prou coneguda, car un cop obert el ventre d'un animal d'experimentació, encara que hom maniobri sobre el seu estomac o budells, no sent cap